

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: JUDr. D. R.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Fílou, advokátem, se sídlem Závodní 391/96, 360 06, Karlovy Vary, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru správních činností a Krajského živnostenského úřadu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, č. j. 66/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 2211/2014/KUUK,**

t a k t o :

- I.** Žaloba proti výroku 2. rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru správních činností a Krajského živnostenského úřadu, ze dne 6. 1. 2014, č. j. 66/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 2211/2014/KUUK, **se odmítá.**
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru správních činností a Krajského živnostenského úřadu, ze dne 6. 1. 2014, č. j. 66/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 2211/2014/KUUK, v rozsahu výroku 1., a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, Odboru správních činností, ze dne 22. 11. 2013, č. j. MmM/151603/2013/OSČ-Př/JŘ, v rozsahu výroku o uložení donucovací pokuty žalobci, **se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne ze dne 6. 1. 2014, č. j. 66/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 2211/2014/KUUK, jímž žalovaný ve výroku 1. zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „magistrát“) ze dne 22. 11. 2013, č. j. MmM/151603/2013/OSČ-Př/JŘ, a ve výroku 2. zamítl odvolání T. U. a potvrdil zmíněné rozhodnutí magistrátu. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 129 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložil žalobci, M. W. a T. U. donucovací pokuty každému ve výši 7.000 Kč za nesplnění povinnosti při ochraně proti zásahu do pokojného stavu, uložené rozhodnutím magistrátu ze dne 2. 5. 2013, č. j. MmM/058409/2013/OSČ-Př/JŘ, které nabylo právní moci dne 26. 7. 2013 a jímž byla žalobci, M. W. a společnosti TU5, k. s., uložena povinnost obnovit stav, který byl před 15. 2. 2012, tj. zajistit nerušenou dodávku teplé vody a tepla do budovy č. p. „X“ v ulici „X“ v „X“, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce v žalobě současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Na tomto místě soud předesílá, že žalobce sice žalobou napadl oba výroky rozhodnutí žalovaného, nicméně o právech a povinnostech žalobce bylo rozhodováno pouze výrokem 1., zatímco výrok 2. se týkal výhradně práv a povinností T. U. (jeho odvolání ve věci jemu uložené donucovací pokuty) a nemohlo jím být nijak zasaženo do právní sféry žalobce. Soud shledal, že žalobce je k podání žaloby proti výroku 2. žalobou napadeného rozhodnutí osobou zjevně neoprávněnou, a proto žalobu v tomto rozsahu podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl. Dále se soud zabýval již jen přezkumem výroku 1. žalobou napadeného rozhodnutí.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je v rozporu s právními předpisy, zejména se správním řádem. Žalobce uvedl, že mu nebylo řádně v souladu se správním řádem doručeno rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 11. 2013, neboť mu bylo doručeno do datové schránky advokáta, ačkoli je evidentní, že tento případ nesouvisí s výkonem advokacie či jiné podnikatelské činnosti žalobce. Podle žalobce měl magistrát postupovat podle § 20 odst. 1 správního řádu. Žalobce proto namítl neúčinnost doručení rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 11. 2013. Nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že nesprávný postup magistrátu neměl podstatný vliv na věc samu, neboť existenci předmětného rozhodnutí žalobce zjevně v odvolací lhůtě seznal. Podle žalobce jednou z podstatných náležitostí toho, aby byl účastník řízení vázán rozhodnutím správního orgánu či soudu, je řádné doručení rozhodnutí, což se však v daném případě nestalo. Žalobce proto konstatoval, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 20 odst. 1 správního řádu, a zatížil tak řízení podstatnou vadou.

Žalobce dále zdůraznil, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neboť žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že v den vydání rozhodnutí magistrátu (dne 22. 11. 2013) žalobce již nebyl podílovým spoluvlastníkem budov č. p. 2605 až 2609 v ulici Slovenského národního povstání v Mostě, neboť na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva ze dne 21. 10. 2013 se s účinností k tomuto dni stalo podílovým spoluvlastníkem předmětných budov namísto žalobce občanské sdružení Apis mellifera, o. s. Podle žalobce je tedy zřejmé, že od

21. 10. 2013 nebyl objektivně schopen ani oprávněn zajistit přívod tepla a teplé vody do předmětných budov a k tomuto datu pozbylo účinnosti rozhodnutí magistrátu ze dne 2. 5. 2013, č. j. MmM/058409/2013/OSČ-Př/J, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2013, č. j. 1527/SČaKŽÚ/2013-3. Žalobce podotkl, že žalovaný pochybil, pokud k těmto skutečnostem nepřihlédl, resp. pokud je označil za účelové jednání žalobce, které nemohlo mít vliv na splnění povinnosti vyplývající z pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Podle žalobce je právě změna vlastnického práva k nemovitosti, resp. ke spoluvlastnickému podílu na nemovitosti, natolik významnou skutečností, že musí vést k zastavení exekučního řízení. Žalobce uzavřel, že vzhledem k uvedenému měl žalovaný rozhodnout v souladu s § 115 písm. e), f) a g) správního řádu a exekuční řízení zastavit.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal skutkové okolnosti případu a k věci uvedl, že ačkoli magistrát postupoval při doručování svého rozhodnutí v rozporu se zákonem, nemá tento nesprávný postup podstatný vliv na věc samu, neboť existenci předmětného rozhodnutí žalobce zjevně v odvolací lhůtě seznal, když se proti němu v zákonné lhůtě odvolal a v odvolání přesně označil jak číslo jednacím daného rozhodnutí, tak i výši pokuty. Žalovaný dále konstatoval, že návrhu na zastavení řízení podle § 115 písm. e), f) a g) správního řádu nelze vyhovět, neboť nebyl naplněn žádný z těchto důvodů. V argumentaci žalobce spatřoval žalovaný zřejmou účelovost, neboť žalobce se domáhá zrušení povinnosti, která mu byla uložena pravomocným rozhodnutím ze dne 26. 7. 2013 a kterou měl splnit nejpozději do 26. 8. 2013, což neučinil, a poté před vydáním napadeného rozhodnutí změnil podílové spoluvlastnictví z fyzické osoby na osobu právnickou (založením občanského sdružení Apis mellifera, o. s., zaregistrovaného do seznamu občanských sdružení dne 30. 9. 2013). Žalovaný označil argumentaci žalobce za irelevantní, a to s ohledem na pravomocné rozhodnutí o uložení povinnosti, které je právně účinné. Žalovaný dodal, že proti rozhodnutí o meritu věci podal žalobce žalobu u věcně nepřislušného soudu dne 16. 9. 2013, a uzavřel, že uloženou donucovací pokutu ve výši 7.000 Kč žalobce magistrátu uhradil.

Při jednání soudu konaném dne 26. 4. 2017 pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření žalovaného a dodal, že žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti vycházel i z § 73 správního řádu, které pojednává o právní závaznosti správních rozhodnutí, která řeší práva k movité, či nemovité věci, i pro právní nástupce účastníků správního řízení, což byl právě případ žalobce. Dále podotkl, že v daném případě žalobce založil občanské sdružení, jehož byl jediným členem a zároveň byl nadále i jediným podílovým spoluvlastníkem dané nemovitosti.

Právní zástupce žalobce se z jednání soudu předem omluvil, přičemž výslovně souhlasil s tím, aby soud jednal v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného (v rozsahu jeho výroku 1.) soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2013, č. j. MmM/058409/2013/OSČ-Př/JŘ, magistrát vyslovil, že „návrhu žadatelek J. P. a B. B. na ochranu pokojného stavu se poskytuje ochrana“ a rušitelům (tj. žalobci, M. W. a společnosti TU5, k. s.) se ukládá povinnost obnovit stav, který byl před 15. 2. 2012, tj. zajistit nerušenou dodávku teplé vody a tepla do budovy č. p. „X“ v ulici „X“ v „X“, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 7. 2013.

Dne 21. 11. 2013 se na magistrát dostavila Jana Peřinová a oznámila, že předmětná povinnost dosud nebyla splněna. Současně požádala, aby byli rušitelé pomocí donucovacích prostředků donucení ke splnění povinnosti.

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2013, č. j. MmM/151603/2013/OSČ-Př/JŘ, magistrát podle § 129 odst. 1 správního řádu uložil žalobci, M. W. a T. U. donucovací pokuty každému ve výši 7.000 Kč za nesplnění povinnosti uložené správním orgánem při ochraně proti zásahu do pokojného stavu. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky příjemce JUDr. Dušan Rendl, advokát, dne 27. 11. 2013.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal nesprávné doručení rozhodnutí a jeho věcnou nesprávnost. Upozornil na skutečnost, že v den vydání tohoto rozhodnutí již nebyl podílovým spoluvlastníkem budov č. p. „X“ až „X“ v ulici „X“ v „X“, a proto nebyl objektivně schopen zajistit přívod tepla a teplé vody do těchto budov. K odvolání připojil výpis z katastru nemovitostí ze dne 29. 11. 2013, podle kterého byli podílovými spoluvlastníky budovy č. p. 2607 Apis mellifera, o. s., TU5, k. s., a M. W., a kopii smlouvy o zajišťovacím převodu práva ze dne 21. 10. 2013, uzavřené mezi žalobcem a Apis mellifera, o. s., na základě které byl na toto občanské sdružení převeden mimo jiné spoluvlastnický podíl žalobce na budovách č. p. „X“ až „X“ v ulici „X“ v „X“. Tato kopie smlouvy obsahuje doložku Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Most, potvrzující, že vklad práva byl povolen rozhodnutím sp. zn. V-3193/2013-508 a zapsán v katastru nemovitostí dne 29. 10. 2013 s právními účinky vkladu dne 21. 10. 2013. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba směřující proti výroku 1. napadeného rozhodnutí je důvodná.

Nejprve se soud zabýval namítanou vadou řízení spočívající podle žalobce v pochybení magistrátu při doručování jeho rozhodnutí ze dne 22. 11. 2013. Toto rozhodnutí bylo doručováno do datové schránky podnikající fyzické osoby JUDr. Dušana Rendla, advokáta, ačkoli předmětné řízení nijak nesouvisí s podnikatelskou činností žalobce. Soud shledal, že magistrát tímto postupem porušil § 20 odst. 1 správního řádu, který upravuje doručování fyzickým osobám, společně s § 19 odst. 4 a § 72 odst. 1 téhož zákona, které ukládají doručit rozhodnutí do vlastních rukou. Soud připomíná, že oprávnění k přístupu do

datové schránky podnikající fyzické osoby – advokáta zpravidla mají také jeho zaměstnanci, a nelze proto automaticky ztotožňovat doručení do datové schránky podnikající fyzické osoby s doručením této fyzické osobě do vlastních rukou. Ve shodě se žalovaným však soud zastává názor, že toto pochybení magistrátu nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť v jeho důsledku nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech. Žalobce se totiž s rozhodnutím magistrátu prokazatelně seznámil v průběhu lhůty pro podání odvolání, neboť ještě před uplynutím této lhůty napadl rozhodnutí magistrátu odvoláním, ve kterém rozhodnutí magistrátu řádně označil a kvalifikovaně reagoval na jeho obsah. Odvolání žalobce vyhodnotil žalovaný jako včasné a s jednotlivými odvolacími důvody se vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že správní řízení vykazovalo určitou vadu, která se však týkala výhradně řízení před magistrátem, jakožto správním orgánem prvního stupně, a rozhodně neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tato námitka žalobce proto není důvodná.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že jednou z podstatných náležitostí toho, aby byl účastník řízení vázán rozhodnutím správního orgánu či soudu, je řádné doručení rozhodnutí. Podle názoru soudu postačí, pokud je účastník správního řízení (zde žalobce) s rozhodnutím správního orgánu prokazatelně seznámen. Pochybení při doručování mohou mít vliv na běh lhůty k podání odvolání nebo lhůty k plnění, nicméně sama o sobě nemohou vést k nezákonnosti nesprávně doručeného rozhodnutí nebo k tomu, že by jím účastník řízení nebyl vázán. K tomu soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[j]e-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, dostupný na www.nssoud.cz). V projednávané věci se rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 11. 2013 evidentně dostalo do rukou žalobce, který je včas napadl odvoláním, a proto pochybení při doručování nemá význam a nemůže vést k závěru, že by snad žalobce tímto rozhodnutím nebyl vázán.

Následně se soud zaměřil na námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho věcné nesprávnosti, kdy žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že žalobce ke dni vydání rozhodnutí o uložení donucovací pokuty již nebyl spoluvlastníkem budov č. p. „X“ až „X“ v ulici „X“ v „X“, a proto nebyl objektivně schopen ani oprávněn zajistit přívod tepla a teplé vody do předmětných budov. Tuto námitku shledal soud důvodnou. Soud zjistil, že žalobce již v odvolání proti rozhodnutí magistrátu o uložení donucovací pokuty zdůraznil, že povinnost, kterou mu uložil exekuční titul (rozhodnutí magistrátu ze dne 2. 5. 2013), jej nezavazuje, a navrhl, aby exekuční řízení bylo zastaveno podle § 115 písm. e), f) nebo g) správního řádu. K této argumentaci žalobce zaujal žalovaný právní názor, že se jedná argumentaci irelevantní, účelovou a že pravomocné rozhodnutí o uložení povinnosti je vůči žalobci právně účinné. Tento názor žalovaného ovšem podle názoru soudu není správný.

Podle § 129 odst. 1 správního řádu platí, že *„[n]elze-li nebo není-li účelné provádět exekuci náhradním výkonem nebo přímým vynucením, vymáhá se splnění povinnosti postupným ukládáním donucovacích pokut do výše nákladů na náhradní výkon, a nelze-li náhradní výkon provést, až do výše 100 000 Kč. Exekuční správní orgán uloží povinnému*

donucovací pokutu rozhodnutím, v němž mu určí, aby ji zaplatil ve lhůtě nejméně 15 dnů ode dne nabytí právní moci.“ Z citovaného ustanovení je zjevné, že základním smyslem ukládání donucovacích pokut je docílit toho, aby povinná osoba splnila vymáhanou povinnost. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 1. 2011, č. j. 8 As 10/2010 - 84, dostupném na www.nssoud.cz, dodal, že „[t]o však předpokládá, že vymáhaná povinnost v době ukládání donucovacích pokut stále trvá. Jen tak lze předpokládat, že ukládání pokut bude mít pozitivní efekt na splnění vymáhané povinnosti, a jen tehdy lze hovořit o vymáhání uložené povinnosti. V opačném případě by se již nejednalo o exekuci, ale o zjevný trest pro povinného.“

Zdejší soud zdůrazňuje, že exekučně vymáhaná povinnost zajistit nerušenou dodávku teplé vody a tepla do budovy č. p. „X“ v ulici „X“ v „X“, jež byla žalobci uložena pravomocným rozhodnutím magistrátu ze dne 2. 5. 2013, je neoddělitelně spjata se spoluvlastnickým podílem na předmětné budově. Magistrát totiž tuto povinnost žalobci uložil jakožto spoluvlastníku předmětné budovy, když výslovně uvedl, že rušitelům stanovil povinnost uvést stav do doby před 15. 2. 2012 z titulu vlastnických vztahů k předmětnému objektu. K tomu soud dodává, že žalobce mohl uloženou povinnost reálně splnit výhradně jako spoluvlastník uvedené budovy, neboť v opačném případě by jej nic neopravňovalo k jednání s dodavatelem tepla a teplé vody o obnovení dodávky.

V důsledku vkladu smlouvy o zajišťovacím převodu práva ze dne 21. 10. 2013, uzavřené mezi žalobcem a Apis mellifera, o. s., do katastru nemovitostí pozbyl žalobce dnem 21. 10. 2013, kdy nastaly právní účinky vkladu, vlastnické právo k podílu na budově č. p. 2607 v ulici Slovenského národního povstání v Mostě a jejím spoluvlastníkem se uvedeného dne namísto žalobce stalo zmíněné občanské sdružení. Žalobce tudíž počínaje dnem 21. 10. 2013 přestal být nositelem povinnosti vyplývající z pravomocného rozhodnutí magistrátu ze dne 2. 5. 2013 a tato povinnost přešla na nového spoluvlastníka Apis mellifera, o. s., který v důsledku převodu vlastnického práva vstoupil do všech práv a povinností žalobce. Na tyto situace pamatuje § 108 odst. 1 správního řádu, který v případě přechodu či převodu nepeněžitě povinnosti umožňuje nařídit a vést exekuci i proti jinému subjektu, než komu byla exekucním titulem povinnost uložena. Soud dodává, že není podstatné, že se uvedeného občanské sdružení stalo spoluvlastníkem předmětné nemovitosti na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva, neboť pro určení povinného subjektu, vůči kterému lze vést exekuční řízení, byl rozhodující stav zápisu vlastnických práv k budově č. p. „X“ v ulici „X“ v „X“ tak, jak byla evidována v katastru nemovitostí. Podstatné přitom není ani to, jakou má uvedené občanské sdružení vnitřní strukturu a kdo je jeho zřizovatelem nebo členem, neboť se jedná o samostatnou právnickou osobu, odlišnou od žalobce, a právě tato osoba byla v rozhodné době spoluvlastníkem předmětné budovy namísto žalobce.

Vzhledem k tomu, že žalobce přestal být v katastru nemovitostí veden jako spoluvlastník předmětné budovy již dne 21. 10. 2013, nemohl být od tohoto data nositelem povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím magistrátu ze dne 2. 5. 2013, která se týkala výhradně spoluvlastníků předmětné budovy, a splnění této povinnosti po něm počínaje dnem 21. 10. 2013 proto ani nebylo možné vymáhat. Tento stav trval i ke dni 22. 11. 2013, kdy magistrát uložil žalobci donucovací pokutu právě za nesplnění zmíněné povinnosti.

Soud konstatuje, že na daný případ dopadá § 115 písm. f) správního řádu, podle kterého „[e]xekuční správní orgán prováděnou exekuci na žádost nebo z moci úřední usnesením, proti kterému se nelze odvolat, zastaví, jestliže provedení exekuce je nepřípustné, protože před nařízením exekuce existoval důvod, pro který exekuci nebylo možno provést.“ V daném případě nebylo možno exekuci provést z toho důvodu, že žalobce nebyl nositelem vymáhané povinnosti, a to již před vydáním rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 11. 2013, jímž byla žalobci uložena donucovací pokuta. Magistrát byl proto povinen exekuční řízení zastavit bezprostředně poté, kdy se z odvolání a listin k němu přiložených dozvěděl, že žalobce přestal být před vydáním rozhodnutí o uložení donucovací pokuty spoluvlastníkem předmětné nemovitosti. Takový postup ostatně žalobce v odvolání legitimně požadoval. Pokud tak magistrát neučinil, bylo povinností žalovaného rozhodnutí o uložení donucovací pokuty žalobci zrušit, neboť pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky, a exekuční řízení zastavit. Žalovaný však takto v důsledku svého nesprávného právního názoru, že argumentace žalobce změnou spoluvlastnictví je irelevantní a že pravomocné rozhodnutí o uložení povinnosti je vůči žalobci právně účinné, nepostupoval.

Tímto nesprávným právním názorem žalovaný způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí v rozsahu výroku 1., neboť připustil, aby byla v exekučním řízení uložena donucovací pokuta subjektu, který v okamžiku jejího uložení nebyl nositelem vymáhané povinnosti. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku 1. podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod zrušení napadeného rozhodnutí se přímo dotýká také prvostupňového rozhodnutí, které v rozsahu výroku o uložení donucovací pokuty žalobci vůbec nemělo být vydáno, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 11. 2013 v části, jíž byla uložena donucovací pokuta žalobci; ve zbývajících částech (donucovací pokuty uložené Milanu Walterovi a Tomáši Urbanovi) zůstalo rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 11. 2013 nedotčeno. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Žalobce v žalobě navrhl k prokázání svých žalobních tvrzení provedení důkazu listinami, a to internetovým výpisem z katastru nemovitostí, smlouvou o zajišťovacím převodu práva ze dne 21. 10. 2013, rozhodnutími Magistrátu města Mostu ze dne 2. 5. 2013 a ze dne 22. 11. 2013, rozhodnutími žalovaného ze dne 9. 7. 2013 a ze dne 6. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že tyto listiny tvoří součást správního spisu, jímž se ve správním soudnictví dokazování neprovádí a který byl při jednání soudu referován, soud k tomuto návrhu na provedení dokazování, jímž žalobce toliko plnil svou povinnost podpořit žalobní tvrzení konkrétními listinami, nepřihlédl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. Ve vztahu k odmítnuté části žaloby nemá podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že ve zbývajících částech žaloby měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1

písm. a) AT, podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT ve znění po 1. 9. 2006] a z částky 1.428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová